

LEBLANC MAURICE

ARSÈNE LUPIN

TAISTELUSSA SHERLOCK

HOLMESTA VASTAAN

Maurice Leblanc
Arsène Lupin taistelussa
Sherlock Holmesta vastaan

*http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=34843382
Arsène Lupin taistelussa Sherlock Holmesta vastaan:*

Содержание

ARPA NUMERO 514 – SARJA 23	5
SININEN TIMANTTI	43
Конец ознакомительного фрагмента.	54

Maurice Leblanc
Arsène Lupin taistelussa
Sherlock Holmesta vastaan

Marcel L'Heurex'lle syvällä kiintymyksellä
M.L.

ARPA NUMERO 514 – SARJA 23

Joulukuun 8. päivänä viime vuonna Versaillesin lyseon matematiikan professori Gerbois löysi eräästä vanhaintavaroiden kaupasta pienen mahonkisen kirjoituspöydän, joka miellytti häntä monien laatikkojensa vuoksi.

Sepä olisi sopiva syntymäpäivälahja Suzannelle, hän ajatteli.

Ja kun hän etsiskeli tyttärelleen sopivaa lahjaa, jonka hän voisi pienillä varoillaan hankkia, niin hän tinki hinnasta ja maksoi kirjoituspöydästä kuusikymmentäviisi frangia.

Samalla kun hän antoi myyjälle osoitteensa, niin nuori, hienon näköinen mies, joka oli etsiskellen katsellut oikealle ja vasemmalla, huomasi pöydän ja kysyi:

– Mitä se maksaa?

– Se on jo myyty, vastasi kauppias.

– Vai niin... varmaankin tälle herralle?

Herra Gerbois kumarsi onnellisena siitä, että hän omisti huonekalun, jota toinen hänen vertaisensa halusi, ja poistui.

Mutta hän oli tuskin kulkenut kymmentäkään askelta pitkin katuja, kun tuo nuori mies saavutti hänet ja hattu kädessä sanoi hänelle hyvin kohteliaasti:

– Minä pyydän tuhannesti anteeksi, hyvä herra... tehdessäni epähienon kysymyksen... Etsittekö nimenomaan tuota kirjoituspöytää.

– En. Minä etsin huokeahintaista vaakaa fysikaalisia

kokeilujani varten.

– Te ette siis pane sille suurta arvoa?

– Panen kyllä.

– Siksikö, että se on vanhanaikainen?

– Siksi, että se on mukava.

– Suostuisitteko siinä tapauksessa vaihtamaan sen yhtä mukavaan, mutta paremmassa kunnossa olevaan kirjoituspöytään?

– Tämä on hyvässä kunnossa ja vaihto on minun mielestäni tarpeeton.

– Mutta...

Herra Gerbois saattoi helposti kiivastua ja oli epäluuloinen.

Hän vastasi kuivasti:

– Minä pyydän teitä luopumaan pyytelemisestänne.

Tuntematon asettui hänen eteensä.

– Minä en tiedä paljonko te olette siitä maksanut... minä maksan kaksi kertaa enemmän.

– Minä en myy.

– Kolme kertaa?

– Lopettakaa, huudahti professori kärsimättömästi, – se mikä kuuluu minulle ei ole kaupan.

Nuori mies katsoi häneen terävästi tavalla, jota herra Gerbois ei voinut unohtaa. Sitten hän sanaakaan sanomatta kääntyi ympäri ja poistui.

Tuntia myöhemmin tuotiin pöytä pieneen taloon, jossa professori asui Viroflay-kadun varrella. Hän huusi tyttärtään.

– Tämä on sinulle, Suzanne, jos vain pidät siitä.

Suzanne oli suloinen olento, herkkä ja onnellinen. Hän heittäytyi isänsä kaulaan niin iloisesti, kuin tämä olisi tarjonnut hänelle kuninkaallisen lahjan.

Samana iltana sijoitettuaan sen huoneeseensa, hän Hortensen, palvelijattaren, avulla puhdisti laatikot ja järjesti huolellisesti niihin paperinsa, kirjepaperinsa, kirjeensä, postikorttikokoelmansa ja muutamat muistot serkustaan, Philippestä, joita hän salassa säilytti.

Seuraavana päivänä puoli kahdeksan herra Gerbois meni lyseoon. Kello kymmenen Suzanne tapansa mukaan odotti häntä ulko-ovella, ja herra Gerbois iloitsi suuresti nähdessään katukäytävällä rauta-aidan vieressä hänen siron vartalonsa ja herttaisen hymynsä.

He palasivat yhdessä kotiin.

– Mitä pidät kirjoituspöydästäsi?

– Se on aivan verraton! Hortense ja minä olemme kiillottaneet messinkikoristeet. Niiden luulisi olevan kultaa.

– Sinä olet siis tyytyväinen?

– Olenko tyytyväinen! Minä en voi kuvitella, miten enää tästälähin tulisin ilman sitä toimeen.

He kulkivat talon edessä olevan puutarhan halki. Herra Gerbois ehdotti:

– Menemmekö katsomaan sitä ennen aamiaista?

– Mennään, mennään, sepä on mainio ajatus.

Suzanne astui edeltä, mutta saavuttuaan huoneensa

kynnykselle hän huudahti kauhusta.

– Mitä on tapahtunut? sopersi herra Gerbois.

Hän saapui vuorostaan huoneeseen. *Kirjoituspöytä oli poissa.*

* * * * *

... Tutkintatuomari ihmetteli miten yksinkertaisia keinoja oli käytetty. Sillä aikaa, kun Suzanne oli poissa ja palvelijatar ostoksilla, tuli tavallisella virkamerkillä varustettu kaupunginpalvelija – naapurit näkivät hänet – pysäytti kärryinsä puutarhan eteen ja soitti kaksi kertaa. Naapurit, jotka eivät tietäneet palvelijattaren olevan poissa, eivät epäilleet mitään, joten mies sai aivan rauhassa suorittaa tehtävänsä.

On huomioon otettava, että mitään kaappia ei ollut kosketeltu eikä pöytäkelloa siirretty. Sitä paitsi löytyi Suzannen rahakukkaro, jonka hän oli jättänyt pöydän marmorilevyille, viereiseltä pöydältä ja kukkarossa olevat kultarahat olivat jäljellä. Pöydän varastaminen oli siis pääasia, ja se teki jutun sitä kummallisemmaksi, sillä kannattiko niin pienen hyödyn tähden syöksyä niin suureen vaaraan?

Ainoana viitteenä oli professorille edellisenä päivänä sattunut tapaus.

– Heti kieltäydyttyäni myymästä kaappia tuo nuori mies näytti suuttuvan niin kovasti, että minä selvästi tunsin hänen poistuessaan aikovan kostaa.

Se ei selvittänyt asiaa. Kuulusteltiin kauppiasta. Hän ei

tuntenut kumpaakaan herraa. Mitä pöytään tulee, niin oli hän ostanut sen neljästäkymmenestä frangista Chevreusessa erään kuolinpesän huutokaupasta ja uskoi myyneensä sen oikeaan hintaan. Tutkimuksia jatkettiin, mutta mitään ei saatu tietää.

Mutta herra Gerbois uskoi lujasti siihen, että hän oli kärsinyt tavattoman suuren häviön. Kokonainen omaisuus mahtoi olla kätkeyty johonkin salalaatikkoon, ja sen vuoksi tuo nuori mies, joka tunsu salaisuuden, oli toiminut niin päättäväisesti.

– Isä parka, mitä me sillä rikkaudella olisimme tehneet? sanoi Suzanne usein.

– Mitäkö? Sellaiset myötäjäiset saadessasi voisit joutua hyviin naimisiin.

Suzanne, joka toivoi saavansa serkkunsa Philippen puolisoiseksi, vaikka tämä olikin perin köyhä, huokasi katkerasti. Ja pienessä talossa Versaillesissa jatkui elämä ilottomampana kuin ennen, täynnä katkeruutta ja pettymyksiä.

Kului kaksi kuukautta. Ja silloin, aivan yhtäkkiä sattui mitä vakavampia tapauksia, sarja onnellisia ja onnettomia sattumia...

Helmikuun ensimmäisenä päivänä tuli herra Gerbois puoli kuusi kotiin kädessään iltalehti, istuutui, otti silmälasit nenälleen ja alkoi lukea. Kun politiikka ei häntä huvittanut, käänsi hän lehteä. Heti veti hänen huomionsa puoleensa kirjoitus, jonka otsikkona oli:

"Kolmannen sanomalehtimiesyhdistyksen raha-arpajaiset.

Numero 514 – sarja 23, voittaa miljoonan..."

Sanomalehti putosi hänen käsistään. Seinät huojuivat hänen

silmissään ja sydän hakkasi. Numero 514 – sarja 23, se oli hänen numeronsa! Hän oli ostanut sen sattumalta, tehdäkseen palveluksen eräälle ystävälleen, sillä hän ei lainkaan uskonut kohtalon suosioon, ja nyt hän voittikin!

Nopeasti hän otti muistikirjan esiin. Numero 514 – sarja 23 oli aivan oikein muistin tueksi kirjoitettu kirjan sivulle. Mutta arpa?

Hän syöksyi työhuoneeseensa ja etsi laatikkoja, jonne hän oli pistänyt tuon kallisarvoisen paperin, ja heti huoneeseen tultuaan hän seisahtui, horjui uudelleen ja sydämessä tuntui kouristus: laatikko ei ollutkaan siellä ja kauhukseen hän muisti, ettei hän ollut nähnyt sitä siellä moneen viikkoon! Moneen viikkoon ei hän ollut enää nähnyt sitä edessään korjatessaan oppilaiden vihkoja!

Puutarhan hietikolla kuului askelia... Hän huusi:

– Suzanne! Suzanne!

Suzanne tuli juoksujalkaa. Hän riensi huoneeseen. Herra Gerbois sopersi kuten tukehtuva:

– Suzanne... laatikko... laatikko?

– Mikä?

– Se, jonka ostin Louvresta... jonka toin eräänä torstaina kotiin ja joka oli tämän pöydän päässä.

– Muistelehan, isä... yhdessähän me sen siirsimme...

– Milloin?

– Illalla... tiedäthän... ennen tuota päivää...

– Mutta minne... vastaa... minä aivan kuolen...

– Minnekö?... kirjoituspöydän laatikkoon.

– Senkö, joka varastettiin!

Hän kertasi sanat aivan hiljaa kuin kauhun vallassa. Sitten hän tarttui Suzannen käteen ja sanoi vieläkin hiljempaa:

– Se sisälsi miljoonan, tyttäreni...

– Voi, isä, miksi et sanonut sitä minulle? mutisi Suzanne lapsellisesti.

– Miljoonan! jatkoi Gerbois, – se oli sanomalehtiarpajaisten päävoitto.

Onnettomuuden suuruus aivan musersi heidät, he olivat kauan vaiti uskaltamatta katkaista äännettömyyttä.

Silloin Suzanne lausui:

– Mutta, isä, maksetaanhan se sinulle yhtä kaikki.

– Miksi? Minkä todistusten nojalla?

– Tarvitaanko siihen todistuksia?

– Tietysti!

– Eikä sinulla ole niitä?

– On kyllä, on yksi.

– Siis?

– Se oli laatikossa.

– Siinä laatikossa, joka on kadonnut?

– Niin. Ja joku toinen perii rahat.

– Sehän olisi kamalaa! Kuulehan, isä, etkö sinä voi sitä estää?

– Enhän minä tiedä! Enhän minä tiedä! Tuo mies on varmaankin hyvin mahtava! Hänellä on sellaisia apukeinoja! Muistelehan vain... tuota kirjoituspöytää...

Hän nousi äkkiä vimmastuneena ja polki jalkaansa:

– Ei, ei, hän ei saa tuota miljoonaa, hän ei sitä saa! Miksi hän

sen saisi? Olkoonpa hän kuinka taitava tahansa, ei häenkään voi tehdä mitään. Jos hän tulee rahoja nostamaan, niin hän joutuu kiinni! Saammepahan nähdä, miten sen veijarin käy!

– Sinulla on siis jokin hyvä ajatus, isä?

– Minä aion puolustaa oikeuksiani viimeiseen asti, tapahtukoon mitä tahansa! Ja me onnistumme! Miljoona on minun: minä saan sen käsiini!

Muutama minuutti sen jälkeen hän lähetti seuraavan sähkösanoman:

"Credit Foncierin johtaja Capucines-katu. Pariisi Omistan numeron 514 – sarja 23, vastustan kaikin laillisin keinoin vierasten vaatimuksia.

Gerbois."

Melkein samaan aikaan saapui pankkiin seuraava sähkösanoma:

"Numero 514 – sarja 23, on minun hallussani.

Arsène Lupin."

* * * * *

Joka kerta kun alan kertoa niitä lukemattomia seikkailuja, joista Arsène Lupinin elämä koostuu, niin tunnen tehtäväni niin joutavaksi, sillä minun mielestäni tuntee lukija hänen tavallisimmatkin seikkailunsa. Tottahan on että tuskin löytyy ainoatakaan käden liikettä – jonka on tehnyt tuo "kansallisvarkaamme", joksi häntä on kutsuttu – jota ei ole

aivan tarkkaan kuvattu, ei ainoatakaan tekoa, jota ei ole tutkittu joka puolelta, ei ainoatakaan toimenpidettä, jota ei ole kuvattu yksityiskohtia myöten niin tarkkaan kuin tavallisesti kuvataan vain sankarillisia tekoja.

Kuka esimerkiksi ei tuntisi kertomusta "Vaaleatukkaisesta naisesta" monine kummallisine yksityiskohtineen joista sanomalehdet mainitsivat suurilla kirjaimilla: *Numero 514, sarja 23! Henri-Martin-puistokadun rikos! Sininen timantti!* Miten suurta melua pidettiin suuren englantilaisen salapoliisin Sherlock Holmesin sekaantuessa asiaan! Mikä mielten kuohu jokaisen yksityistapauksen jälkeen, joista näkyi näiden molempien suurten taiteilijoiden keskinäinen taistelu! Ja mikä melu kaduilla sinä päivänä, jona sanomalehtipojat huusivat: "Arsène Lupin on vangittu!"

Puolustukseni on se, että minä julkaisen uusia tietoja: minä ilmaisen salaisuuden avaimen. Noiden tapausten ympärille on aina jäänyt hämäryyttä, minä poistan sen. Minä painatan monasti luettuja sanomalehtikirjoituksia, minä kopioin entisiä haastatteluja: mutta minä järjestän, luokittelen ne ja muodostan ne totuuden mukaisiksi. Auttajani on Arsène Lupin, jonka ystävällisyys minua kohtaan näyttää olevan loppumaton. Toisinaan minua auttaa myös Watson, Sherlock Holmesin ystävä ja uskottu.

Kaikki muistavat mikä naurunräjähdys syntyi, kun sanomalehdet julkaisivat nuo molemmat sähkösanomat. Arsène Lupinin nimi oli odottamaton lahja, joka lupasi paljon huvia

suurelle yleisölle. Ja tuohon yleisöön kuului koko maailma.

Credit Foncierin heti tekemien tutkimuksien kautta saatiin selville, että numero 514 – sarja 23, oli Credit Lyonnais-pankin Versaillesissa olevan haaraosaston kautta myyty tykistön komentajalle Bessylle. Komentaja oli kuollut pudottuaan ratsun selästä. Muutamien toverien kautta, joille hän oli puhellut asioitaan, saatiin tietää että hän vähää ennen kuolemaansa oli myynyt tuon arvan eräälle ystävälleen.

– Tuo ystävä olen minä, vakuutti herra Gerbois.

– Todistakaa se, sanoi Credit Foncierin johtaja.

– Todistaako? Se on helppoa. Parikymmentä henkilöä voi sanoa, että minä seurustelin paljon komentajan kanssa ja että me tapasimme toisemme Asetorin kahvilassa. Siellä minä eräänä päivänä, auttaakseni häntä rahapulasta ostin häneltä arvan kahdestakymmenestä frangista.

– Onko teillä siihen todistaja?

– Ei.

– Siinä tapauksessa, mihin te perustatte vaatimuksenne?

– Kirjeeseen, jonka hän kirjoitti minulle tämän asian johdosta.

– Minkä kirjeen?

– Kirjeen, joka oli nuppineulalla kiinnitetty arpaan.

– Näyttäkää se.

– Se oli varastetun kirjoituspöydän laatikossa!

– Etsikää se.

Arsène Lupin julkaisi tuon kirjeen. Uutinen *l'Echo*

de Franchessa – jolla oli kunnia olla hänen virallisena äänenkannattajanaan, ja jonka pääosakas hän näytti olevan – uutinen ilmaisi että hän jätti asianajajalleen herra Detinanille kirjeen, jonka komentaja Bessy oli kirjoittanut nimenomaan hänelle.

Siitäpä syntyi riemu: Arsène Lupin ottaa itselleen asianajajan! Arsène Lupin kunnioittaa lain määräyksiä ja antaa varsinaisen lakimiehen edustaa itseään!

Kaikki sanomalehtimiehet ryntäsivät herra Detinanin luo, joka oli vaikutusvaltainen radikaalinen kansanedustaja, rehelliseksi tunnettu henkilö, samalla kun hän oli sukkela, hiukan skeptinen, mielellään lasketellen sanasutkauksia.

Herra Detinan ei koskaan ollut ilokseen saanut tavata Arsène Lupinia – ja hän oli siitä hyvin pahoillaan – mutta hän oli saanut vastaanottaa hänen määräyksensä, ja täysin tuntien mikä kunnia hänelle oli tämä valinta, aikoi hän voimakkaasti puolustaa suojattinsa oikeuksia. Hän avasi salkun, josta löytyivät kaikki asiaa koskevat paperit ja veti esiin komentajan kirjeen. Siinä puhuttiin kyllä arvan luovuttamisesta, mutta ei mainittu saajan nimeä. "Rakas ystävä" ... oli vain kirjeen alussa.

– Rakas ystävä, se olen minä, väitti Arsène Lupin pienessä kirjelapussa, joka oli liitetty komentajan kirjeeseen. Ja paras todistus siitä on se, että minulla on kirje.

Lehtimiesten parvi ryntäsi heti herra Gerboisin luo, joka ei osannut sanoa muuta kuin:

– "Rakas ystävä" ei ole kukaan muu kuin minä. Arsène Lupin

varasti komentajan kirjeen yhdessä arpalipun kanssa.

– Todistakoon hän sen! vastasi Lupin sanomalehtimiehille.

– Mutta hänhän on varastanut kirjoituspöydän! huudahti herra Gerbois samoille sanomalehtimiehille.

Ja Lupin vastasi:

– Todistakoon hän sen!

Huvittava oli tämä kaksintaistelu näiden molempien henkilöiden välillä jotka molemmat omistivat numeron 514 – sarja 23; sanomalehtimiehet juoksivat toisen luota toisen luo, Arsène Lupin oli aivan kylmäverinen, herra Gerbois parka aivan suunniltaan.

Mies parka, sanomalehdet olivat täynnä hänen valituksiaan! Hän kertoi onnettomuudestaan liikuttavan avomielisesti.

– Ymmärrätekö, hyvät herrat, tuo konna riistää minulta Suzannen myötäjäiset! Mitä minuun tulee, niin vähät minä siitä välittäisin, mutta Suzannen tähden! Ajatelkaahan, miljoona! Kymmenen kertaa satatuhatta! Arvasinhan minä, että kirjoituspöydän sisällä oli aarre!

Turhaa oli väittää hänelle, että hänen vastustajansa viedessään kirjoituspöydän pois ei tietänyt mitään arpalipun olemassaolosta, ja ettei kukaan voinut edeltäpäin aavistaa että tuo arpa voittaisi päävoiton, hän vain huokaili:

– Joutavia, kyllä hän sen tiesi! Miksi hän muuten olisi nähnyt niin paljon vaivaa saadakseen tuon kurjan pöydän haltuunsa?

– Tunte mattomista syistä, mutta ei suinkaan saadakseen haltuunsa paperipalasen, jonka arvo silloin oli kaksikymmentä

frangia.

– Kokonainen miljoona! Hän tiesi sen... Hän tietää kaikki! Te ette tunne tuota roistoa! Hän ei ole teiltä siepannut miljoonaa!

Tätä tällaista keskustelua olisi voinut jatkua kauankin. Mutta kahdentenatoista päivänä herra Gerbois sai Arsène Lupinilta kirjeen, jonka alussa oli: "erittäin salainen". Hän luki sen yhä kasvavalla levottomuudella.

"Hyvä herra, yleisö pitää hauskaa meidän kustannuksellamme. Eikö teidän mielestänne olisi jo aika toimia vakavasti! Minä omasta puolestani olen sen lujasti päättänyt.

Tilanne on selvä: minulla on arpalippu, jonka voittamia rahoja minulla ei ole oikeutta nostaa, teillä taas on oikeus nostaa ne arpalipulla, jota teillä ei ole. Me emme siis voi mitään ilman toistemme apua.

Mutta te ette suostu luovuttamaan minulle *teidän* oikeuttanne, enkä minä teille *minun* arpalippuani.

Mitä siis teemme?

Minä en näe muuta keinoa kuin: jakakaamme. Puoli miljoonaa teille, puoli miljoonaa minulle. Eikö se ole tasajakoa? Eikö tämä Salomonin tuomio vastaa niitä oikeudellisia vaatimuksia, jotka meillä kummallakin on?

Tämä on oikeudenmukainen ratkaisu, mutta sen täytyy tapahtua heti. Teidän ei sovi ruveta väittelemään tarjoukseni johdosta, se on välttämättömyys, johon teidän tulee olojen pakosta taipua. Minä annan teille kolme päivää miettimisaikaa. Perjantaiamuna toivon saavani

lukea *l'Echo de Francen* pikkuilmoitusten joukossa vaatimattoman ilmoituksen osoitteella Herra Ars. Lup. joka sisältää peitetyin sanoin vilpittömän ja suoran suostumuksenne ehdottamaani sovintoon. Silloin saatte heti haltuunne arpalipun ja peritte miljoonan – josta annatte minulle viisisataatuhatta frangia tavalla, jonka teille myöhemmin ilmoitan.

Jos hylkääte ehdotukseni, niin olen ryhtynyt toimenpiteisiin, joista tulos on oleva sama. Mutta paitsi niitä suuria ikävyyksiä, joita ehdotukseni hylkääminen toisi mukanaan, niin kärsitte vielä lisäksi kahdenkymmenenviidentuhannen frangin tappion ylimääräisten menojen suorittamiseksi.

Ottakaa vastaan, hyvä herra, syvän kunnioitukseni vakuutus.
Arsène Lupin."

Epätoivoissaan teki herra Gerbois sen tavattoman virheen, että näytti muille tämän kirjeen ja antoi siitä ottaa kopioita. Hänen suuttumuksensa sai hänet tekemään kaikenlaisia tyhmyyksiä.

– Ei ropoakaan! Hän ei saa ropoakaan! hän huusi sanomalehtimiehille. – Jakaisinko sitä, mikä kuuluu minulle? En koskaan. Repiköön hän arpalipun rikki, jos hän tahtoo!

– Onhan viisisataatuhatta frangia aina enemmän kuin ei mitään.

– Nyt ei ole kysymys siitä, vaan minun oikeuksistani, ja ne minä hankin itselleni tuomioistuimen edessä.

– Hyökkääte *Arsène Lupinia* vastaan? Se olisi järjetöntä.

– En, mutta Credit Foncieria vastaan. Sen täytyy luovuttaa minulle minun miljoonani.

– Arpalippua vastaan tai todistusta vastaan, että te sen olette ostanut.

– Todistus on olemassa, koska Arsène Lupin tunnustaa varastaneensa kirjoituspöydän.

– Onko Arsène Lupinin sana pätevä oikeuden edessä?

– Samapa se, minä ajan asiaani.

Suuri yleisö oli riemuissaan. Lyötiin vetoa, toiset väittivät, että Lupin saisi herra Gerboisin taipumaan, toiset että hän saisi palkan uhkauksistaan. Asia kävi hyvin jännittäväksi, niin epätasaiset olivat taistelevien voimat, toinen hyökkäsi suoraan, toinen oli kauhuissaan kuin saarrettu metsänpeto.

Perjantaina kaikki tappelivat saadakseen käsiinsä *l'Echo de Francen*, kaikki tutkivat kuumeisesti viidettä sivua, jossa pikkuilmoitukset olivat. Ei ainoatakaan riviä ollut siellä osoitteella *Herra Ars. Lup.* Arsène Lupinin röyhkeään vaatimukseen herra Gerbois vastasi äänettömyydellä. Se oli sodanjulistus.

Samana iltana kertoivat sanomalehdet, että neiti Gerbois oli ryöstetty kotoaan.

* * * * *

Meitä huvittaa tässä Arsène Lupinin toimeenpanemassa näytelmässä poliisin ehdottomasti naurettava asema. Kaikki

tapahtuu sen tietämättä. Lupin puhuu, kirjoittaa, varoittaa, käskee, uhkaa, panee toimeen, ikään kuin ei olisi olemassakaan poliisipäällikköä, salapoliiseja, komisarioita, sanalla sanoen ketään, joka voisi estää hänen aikeitaan. Poliisi on aivan kuin olematon hänelle. Sitä estettä hän edes ei ota lukuun.

Ja yhtä kaikki poliisi on liikkeellä! Heti kun on kysymys Arsène Lupinista, niin arvoasteikon yläpäästä alapäähän kaikki syttyy tuleen, kiehuu ja kuohuu raivosta. Lupin on vihollinen, vihollinen, joka ilkkuu, ärsyttää, halveksii, tai mikä pahinta, ei välitä vähääkään.

Ja mitä saattaa tehdä sellaista vihollista vastaan? Kahtakymmentä vaille kymmenen, palvelijattaren todistuksen mukaan, Suzanne lähti kotoaan. Viisi minuuttia yli kymmenen ei hänen isänsä lähtiessään lyseosta nähnyt hänen seisovan katukäytävällä, jossa hänen tapansa oli odottaa. Kaikki oli siis tapahtunut kaksikymmentä minuuttia kestäneen kävelyn aikana kotoa lyseolle tai ainakin lyseon lähetyville.

Kaksi naapuria sanoi tavanneensa hänet kolmensadan askeleen päässä kotoaan. Eräs nainen oli nähnyt pitkin katua kävelevän naisen, jonka tuntomerkit vastasivat Suzannea. Ja sen jälkeen? Sen jälkeen ei ollut mitään tietoa.

Tiedusteltiin joka taholta, kuulusteltiin rautatievirkailijoita ja kaupunginportin virkamiehiä. He eivät sinä päivänä olleet nähneet mitään, joka olisi näyttänyt nuoren tytön ryöstöltä. Ville-d'Arayssä kuitenkin eräs kauppias kertoi myyneensä bensiniä autolle, joka tuli Pariisista. Etuistuimella oli kuljettaja,

autossa sisällä istui vaaleatukkainen nainen – harvinaisen vaaleatukkainen, lisäsi todistaja. Tuntia myöhemmin auto palasi Versaillesista. Liikenne tungos pakotti sitä hiljentämään vauhtiaan, jolloin kauppias saattoi nähdä jo ennen huomaamansa vaalean naisen rinnalla toisen, joka oli kiedottu huiveihin ja harsoihin. Ei ollut epäilystäkään, että se oli Suzanne Gerbois.

Mutta silloin oli pakko olettaa ryöstön tapahtuneen keskellä päivää, väkirikkaalla kadulla, aivan kaupungin keskellä!

Miten? Missä? Kukaan ei ollut kuullut huutoa, ei huomannut epäilyttävää liikettä.

Kauppias mainitsi auton tuntomerkit, umpinainen 24 hevosvoimainen Peugeon, väriltään tummansininen. Tiedusteltiin autovuokraamon johtajattarelta, rouva Bob-Walthourilta, jonka erikoisalana oli järjestää auton avulla tehtäviä ryöstöjä. Perjantaiamuna hän oli aivan oikein vuokrannut koko päiväksi Peugeonin vaaleatukkaiselle naiselle, jota hän sen koommin ei ollut nähnyt.

– Mutta kuljettaja?

– Oli Ernest-niminen, hän oli edellisenä päivänä otettu palvelukseen erinomaisten suosituskirjeittensä nojalla.

– Onko hän täällä?

– Ei, hän toi auton takaisin, mutta sen jälkeen hän ei ole näyttäytynyt.

– Emmekö voisi saada tietoja hänestä?

– Kyllä, niiden henkilöiden kautta, jotka suosittelivat häntä.

Tässä on heidän nimensä.

Käytiin niiden henkilöiden luona. Ei kukaan heistä tuntenut Ernestiä.

Niin ollen seurasi mitä johtolankaa tahansa päästäkseen tästä hämärästä, niin joutui keskelle uusia arvoituksia.

Herra Gerboisilla ei ollut voimia jatkaa taistelua, joka oli alkanut hänen kannaltaan niin murskaavalla tavalla. Tyttärensä katoamisen jälkeen hän oli aivan toivoton, kärsi omantunnonvaivoja ja antautui.

l'Echo de Francessa ilmestyi pieni ilmoitus ja suuri yleisö ymmärsi sen, näki hänen alistuvan kaikkeen mitään vastaväitteitä tekemättä.

Voitto oli saavutettu, sota oli loppunut neljässä vuorokaudessa.

* * * * *

Kaksi päivää myöhemmin herra Gerbois astui Credit Foncierin pihan poikki. Tultuaan johtajan luo, hän ojensi numeron 514 – sarja 23. Johtaja hyppäsi seisaalleen.

– Se on siis teillä? Te olette saanut sen takaisin?

– Se oli sekaantunut muiden paperien joukkoon, tässä se on, vastasi herra Gerbois.

– Mutta tehän väititte... olihan kysymys...

– Pelkkää juttua ja valhetta.

– Mutta meidän pitäisi kuitenkin saada joitakin papereita takeeksi.

– Riittääkö komentajan kirje?

– Riittää.

– Tässä se on.

– Hyvä on. Olkaa hyvä ja jättäkää nämä paperit huostaamme.

Meillä on viisitoista päivää tutkiaksemme, että paperit ovat oikeat. Minä ilmoitan heti, kun voitte tulla nostamaan rahat. Tästä lähin uskon, että oman etunne vuoksi olette vaiti ja annatte tämän asian päättyä hiiskumatta sanaakaan.

– Se onkin aikomukseni.

Herra Gerbois ei puhunut asiasta, eikä pankinjohtajakaan. Mutta on salaisuuksia, jotka tulevat ilmi, vaikka kukaan ei ole niistä puhunutkaan, ja äkkiä saatiin tietää, että Arsène Lupin oli rojhennut lähettää herra Gerboisille numeron 514 – sarja 23! Kaikki ottivat tämän uutisen vastaan hämmästyksellä ja ihastuksella. Mikä verraton pelaaja oli hän, joka heitti pöydälle niin tärkeän valtin, tuon kallisarvoisen arvan! Hän ei varmaankaan ollut lyönyt sitä pöytään muuta kuin ehdoin tahdoin saadakseen esiin toisen kortin, jonka kautta asiat saavat tasapainonsa. Mutta jos tuo nuori tyttö pääsisi pakoon? Jos onnistuttiin pelastamaan hänet siitä ansasta, johon hän oli joutunut?

Poliisi tiesi ja tunsu vihollisensa heikon kohdan ja ponnisti voimiaan. Jos Arsène Lupinilta on aseet poissa, jos hän itse on ne heittänyt, jos hän sotkeutuu omiin suunnitelmiinsa, ei saa penniäkään ahneesti haluamastaan miljoonasta... niin silloin heti naurajat ovat toisella puolella.

Mutta Suzannen piilopaikka oli löydettävä. Sitä ei löydetty eikä hän siis myöskään päässyt pakoon!

Samapa se, ajateltiin, asia on selvä, Arsène on saavuttanut ensimmäisen voiton. Mutta vaikein oli vielä jäljellä! Neiti Gerbois oli hänen käsissään, eikä Lupin luovuttaisi häntä muuta kuin viittäsatatuhatta frangia vastaan. Mutta missä ja miten tuo vaihto saattoi tapahtua? Jotta tämä vaihto voisi tapahtua, niin heidän täytyi tavata toisensa, ja silloinhan herra Gerbois voisi ilmoittaa siitä poliisille ja siten saada tyttärensä käsiinsä samalla säilyttäen rahansa?

Kyseltiin professorilta. Aivan murtuneena, haluten olla puhumatta koko asiasta mitään, hän ei antanut mitään tietoja.

– Minulla ei ole mitään sanottavaa, minä odotan.

– Ja neiti Gerbois?

– Etsimistä jatketaan.

– Onhan Arsène Lupin kirjoittanut teille?

– Ei ole.

– Vakuutatteko sen?

– En.

– Siis te myönnätte sen. Mitä hän on määrännyt tehtäväksenne?

– Ei minulla ole mitään sanottavaa.

Hyökättiin Detinanin kimppuun. Hän oli yhtä vaitelias.

– Herra Lupin on asiakkaani, hän vastasi hyvin juhlallisesti, – ymmärrättehän, että minun täytyy olla hyvin vaitelias.

Tämä salaperäisyys ärsytti suurta yleisöä. Jotain juoniteltiin

salassa. Arsène Lupin punoi juoniaan, ja poliisi piti yötä päivää silmällä herra Gerboisia. Kolme lopputulosta oli edessä: vangitseminen, täydellinen voitto, tai surkean naurettava häviö.

Mutta yleisö sai uteliaisuutensa vain osaksi tyydytetyksi, ja seuraavilla sivuilla paljastetaan totuus ensi kertaa kokonaan.

* * * * *

Tiistaina 12. päivänä maaliskuuta herra Gerbois sai tavallisen kirjekuoren sisällä ilmoituksen Credit Foncierista.

Torstaina kello yhden junalla hän lähti Pariisiin. Kello kaksi annettiin hänelle nuo tuhat tuhannen frangin seteliä.

Sillä aikaa kun hän seteli seteliltä niitä vapisten selaili – olihan tuo rahasumma lunnaat Suzannen vapaudesta – puheli kaksi miestä ajoneuvoissa, jotka olivat seisahtuneet vähän matkan päähän pankin ovesta. Toisella oli harmahtava tukka ja arvokas ulkomuoto, joka oli ristiriidassa hänen vähäpätöisen virkapukunsa kanssa. Se oli ylitarkastaja Ganimard, vanha Ganimard, Lupinin leppymätön vihamies. Ja Ganimard sanoi apulaiselleen Folenfantille:

– Se ei kestä kauan... viiden minuutin kuluttua näemme vanhuksen jälleen. Onko kaikki valmiina?

– Täydellisesti.

– Montako meitä on?

– Kahdeksan, joista kaksi polkupyörillä.

– Ja minä, joka vastaan kolmea. Kyllä se riittää, mutta liikoja

siinä ei ole. Gerbois ei millään muotoa saa päästä käsistämme... muuten saamme sanoa hyvästi kaikelle! Hän menee tapaamaan Lupinia jonnekin sovittuun paikkaan, hän vaihtaa neidin itselleen puolta miljoonaa vastaan ja temppu on suoritettu.

– Mutta miksei hän toimi meidän kanssamme? Olisihan se niin paljon yksinkertaisempaa! Jos hän päästäisi meidät sekaantumaan asioihin, hän saisi pitää koko miljoonansa.

– Niin kyllä, mutta hän pelkää. Jos hän koettaa petkuttaa tuota toista, niin ei hän saakaan tytärtään takaisin.

– Ketä toista?

– *Häntä.*

Ganimard lausui tuon sanan hyvin vakavasti, hiukan pelokkaasti, ikään kuin puhuen ylikuonnollisesta olennoista, jonka käsissä hän jo ennen oli ollut.

– Onhan se hieman hullunkurista, huomautti Folenfant terävästi, – että meidän tehtävämme on suojella tuota herraa omaa itseänsä vastaan.

– Lupinin suhteen on koko maailma ylösalaisin, vastasi Ganimard huoaten.

Kului minuutti.

– Varuillanne, Ganimard huomautti.

Herra Gerbois tuli pankista. Capucines-kadun päässä hän kääntyi bulevardille, vasemmalle puolen katua. Hän asteli hitaasti liikkeiden ohi katsellen näyteikkunoita.

– Hän on liian rauhallinen, sanoi Ganimard. – Mies, jolla on miljoona taskussaan, ei ole noin rauhallinen.

– Mitä hän aikonee tehdä?

– Varmaankaan ei mitään... Olkoon kuinka tahansa, minä olen varuillani. Tämän takana piilee Lupin.

Tällä hetkellä herra Gerbois suuntasi kulkunsa erään sanomalehtimyymälän luo, valitsi itselleen sanomalehden, sai rahaa takaisin, avasi yhden sanomalehden, ja kädet ojossa, astuen hitaasti eteenpäin alkoi lukea. Ja äkkiä hän hyppäsi autoon, joka oli pysähtynyt katukäytävän viereen. Kone oli käynnissä, sillä se lähti nopeasti liikkeelle, kiersi Madeleine-kirkon ja katosi.

– Perhana! huudahti Ganimard, – tuokin on taas niin *hänen* tapaistaan!

Hän riensi jäljestä ja muut miehet juoksivat samalla aikaa kuin hänkin Madeleine-kirkon ympäri.

Hän purskahti nauruun. Bulevardi Malesherbesin päässä oli auto pysähtynyt ja herra Gerbois astui ulos.

– Sukkelaan, Folenfant... kuljettaja... hän on ehkä Ernest.

Folefant otti kuljettajan kiinni. Hänen nimensä oli Gaston ja vuokra-autoyhtiön palveluksessa; kymmenen minuuttia sitten eräs herra oli seisauttanut hänet ja käskenyt odottaa lähtövalmiina lehtimyymälän luona siksi, kunnes eräs toinen herra saapuu.

– Ja tuo toinen herra, kysyi Folefant, – minkä osoitteen hän antoi?

– Ei mitään... Boulevard Malesherbes... Messinan puistokatu... kaksinkertaiset juomar rahat... Siinä kaikki.

Mutta tällä välin oli herra Gerbois minuttiakaan hukkaamatta

hypännyt ensimmäiseen ohikulkevaan ajoneuvoon.

– Concorde-torin asemalle.

Professori nousi maanalaisesta junasta Palais-Royalin luona, riensi auton luo ja antoi ajaa Pörssitorille. Toinen matka maanalaisessa, sitten puistokatu Villiers, kolmas auto.

– 25 Clapeyron-katu.

Numeron 25 Clapeyron-kadun varrella erottaa boulevardi Batignollesista talo, joka sen kanssa muodostaa kulman. Hän nousi ensi kerrokseen ja soitti. Eräs herra avasi oven.

– Täällähän asuu herra Detinan?

– Se olen minä. Herra Gerbois epäilemättä.

– Aivan oikein.

– Minä odotin teitä, hyvä herra. Olkaa hyvä ja astukaa sisään.

Kun herra Gerbois astui asianajajan työhuoneeseen, oli kello kolme, ja hän sanoi heti:

– Tämä on hänen määräämänsä aika. Eikö hän ole täällä?

– Ei vielä.

Herra Gerbois istahti, kuivasi otsaansa, katseli kelloaan aivan kuin ei tietäisi, paljonko se oli ja jatkoi levottomana:

– Tuleeko hän? Asianajaja vastasi:

– Te kysytte minulta juuri sitä asiaa, jota olen eniten utelias tietämään. En koskaan ole ollut niin levoton. Joka tapauksessa, jos hän tulee, niin hän uskaltaa hyvin paljon, tätä taloa on kaksi viikkoa kovasti vartioitu... Minua pidetään silmällä.

– Minua vielä enemmän. Minä en voikaan vakuuttaa, että kintereilläni olevat salapoliisit olisivat kadottaneet jälkeni.

– Mutta siis...

– Se ei olisi minun syyntä, huudahti professori, – eikä minua tarvitse mistään syyttää. Mitä minä olen luvannut? Totella *hänen* määräyksiään. No niin, minä olen sokeasti totellut *hänen* määräyksiään, olen nostanut rahat *hänen* määräämällään hetkellä, ja minä olen tullut luoksenne sillä tavoin kuin *hän* on käskenyt. Kun olen vastuussa tyttärenti onnettomuudesta, olen täydelleen täyttänyt lupaukseni. Nyt on hänen vuoronsa.

Ja hän jatkoi samalla rauhattomalla äänellä:

– Tuohan hän tyttärenti, tuohan?

– Toivottavasti.

– Mutta... oletteko te hänet nähnyt?

– Minäkö? En! Hän on vain yksinkertaisesti pyytänyt minua ottamaan teidät molemmat vastaan, lähettämään palvelijani pois ennen kello kolmea, eikä päästämään ketään huoneistooni teidän tulonne ja hänen lähtönsä välillä. Jollen suostuisi tähän ehdotukseen, pyysi hän minua ilmoittamaan siitä parilla rivillä *l'Echo de Francessa*. Mutta minä olin onnellinen saadessani tehdä palveluksen Arsène Lupinille ja minä suostuin kaikkeen.

Herra Gerbois huokasi:

– Voi, miten tämä kaikki päättyy?

Hän otti taskustaan setelit, levitti ne pöydälle ja jakoi ne kahteen yhtä suureen kasaan. Sitten he molemmat vaikenivat. Tuon tuostakin herra Gerbois jäi kuuntelemaan... Eikö ovikelloa soitettu?

Minuuttien mukana kasvoi hänen tuskansa ja herra

Detinankin tunki melkein ahdistavaa tunnetta.

Kerran asianajaja jo kadotti kaiken tyyneytensä. Hän nousi äkkiä:

– Me emme näe häntä... Vai mitä arvelette? Tekisihän hän siinä aivan järjettömästi! Luottakoon hän meihin, me olemme kunnan miehiä emmekä voi häntä pettää. Mutta vaara ei ole yksinomaan siinä.

Herra Gerbois sopersi aivan murtuneena laskien molemmat kätensä setelien päälle:

– Kunpa hän vain tulisi, hyvä Jumala, kunpa hän vain tulisi! Minä antaisin kaiken tämän saadakseni Suzannen takaisin.

Ovi aukeni.

– Puolet riittää, herra Gerbois.

* * * * *

Ovella seisoj nuori, hienosti pukeutunut mies, jonka herra Gerbois heti tunki siksi mieheksi, joka oli kuljeskellut huonekalukapan lähistöllä Versaillesissa. Hän syöksyi häntä kohti.

– Ja Suzanne? Missä on minun tyttäreni? Arsène Lupin sulki huolellisesti oven ja sanoi aivan rauhallisesti riisuessaan hansikkaita käsistään asianajajalle:

– Hyvä herra, minä en osaa kylliksi kiittää ystävällisyyttänne, jolla olette lupautunut puolustamaan minun oikeuksiani. Sitä en tule unohtamaan.

Herra Detinan sopersi:

– Mutta tehän ette soittanut... minä en kuullut oven...

– Kellot ja ovet ovat sellaisia, joiden tulee toimia ilman, että niitä koskaan kuulee. Minä olen tässä, sehän on pääasia.

– Tyttäreni! Suzanne! Minne hän on joutunut? jatkoi professori.

– Hyvä Jumala, sanoi Lupin, – kylläpä te hätäilette! Rauhoittukaa, odottakaa vain hetkinen, niin tyttärenne juoksee syliinne.

Hän käveli ja sanoi sitten kuten ylhäinen herra, joka jakelee kiitoksia:

– Herra Gerbois, minä onnittelen teitä siitä nokkeluudesta, jolla äsken toimitte. Jollei auton olisi täytynyt typerän tungoksen vuoksi pysähtyä, niin olisimme aivan yksinkertaisesti l'Etoile-torilla ja säästäisimme siten herra Detinanilta tämän ikävän vierailun... Mutta, se oli niin sallittu.

Hän huomasi molemmat setelipinkat ja huudahti:

– Hyvä on! Miljoona on tuossa... Me emme kuluta aikaa hukkaan.

Sallittehan?

– Mutta, vastusti herra Detinan, asettuen pöydän eteen, – neiti Gerbois ei ole vielä täällä.

– Entä sitten?

– Eikö hänen läsnäolonsa ole välttämätön?

– Minä ymmärrän! Arsène Lupin ei herätä täydellistä luottamusta. Hän pistää puoli miljoonaa taskuunsa eikä annakaan

panttivankia pois. Kuinka väärin minut tunnette! Siksi että kohtalo on saattanut minut tekemään tekoja, jotka ovat hiukan... erikoisia, niin epäillään minun sanaani, minun, minun, joka olen niin tahdikas ja hienotunteinen! Sitä paitsi, herra Detinan, jos pelkäätte, niin avatkaa ikkuna ja huutakaa apua. Kadulla lienee kymmenkunta salapoliisia.

– Niinkö luulette?

Arsène Lupin nosti ikkunanverhoa ylös.

– Minä luulen, että herra Gerbois ei pystynyt harhauttamaan Ganimardia... Mitä minä sanoinkaan? Tuolla hän onkin, tuo vanha veikko!

– Onko se mahdollista! huudahti professori. – Minä vannon kuitenkin...

– Ettette ole minua pettänyt? Sitä en epäilekään, mutta nuo veitikat ovat ovelia. Kas, tuolla on Folenfant! Ja Grèaume... ja Dienzy! Kaikki minun hyvät ystäväni.

Herra Detinan katsoi kummastuneena häneen. Mikä rauhallisuus! Hän nauroi, aivan kuin leikkisi jotain lasten leikkiä, eikä mikään vaara uhkaisi häntä.

Vielä enemmän kuin salapoliisien näkeminen rauhoitti tämä tyyneys asianajajaa. Hän poistui pöydän luota, jolla olivat nuo setelit.

Arsène Lupin otti molemmat pakat, erotti niistä kummastakin kaksikymmentäviisi seteliä, ja sanoi ojentaen herra Detinanille kokoamansa viisikymmentä seteliä:

– Herra Gerboisin ja Arsène Lupinin suorittama palkkio. Me

olemme näin paljon teille velkaa.

– Te ette ole minulle mitään velkaa, vastasi herra Detinan.

– Kuinka niin? Niin paljon vaivaa kuin olemme teille tuottaneet!

– Ja niin paljon iloa kuin nämä vaivat ovat minulle tuottaneet!

– Se tahtoo sanoa, että te ette tahdo ottaa mitään vastaan Arsène Lupinilta. Sellaista se on, hän huokasi, – kun ihmisellä on niin paha maine.

Hän ojensi nuo viisikymmentätuhatta frangia professorille.

– Hyvä herra, tämän hauskan tutustumisemme muistoksi, sallikaa minun antaa nämä teille: se on minun häälahjani neiti Gerboisille.

Herra Gerbois otti nopeasti rahat, mutta väitti:

– Tyttäreni ei mene naimisiin.

– Hän ei mene, jos te kiellätte häneltä suostumukseenne. Mutta hänellä on kova halu päästä naimisiin.

– Mistä sen tiedätte?

– Minä tiedän, että nuoret tytöt usein unelmoivat isänsä suostumuksesta. Kaikeksi onneksi löytyy hyviä haltijoita, joiden nimi on Arsène Lupin, jotka pöytälaatikoista löytävät noiden suloisten sielujen salaisuudet.

– Ettekö löytänyt muuta? kysyi herra Detinan. – Minä myönnän olevani hyvin utelias tietämään, miksi te piditte niin hellää huolta tuosta huonekalusta.

– Historiallisista syistä. Vaikka, vastoin herra Gerboisin luuloja sen ei laatikoissa ollutkaan muuta aarretta kuin tuo

arpalippu – ja sitä minä en tietänyt – niin minä halusin saada sen itselleni ja etsin kauan. Tämä lehtikuusesta ja mahongista tehty pöytä, jota koristaa acanthuslehti-koristeet, löydettiin pienestä syrjäisestä talosta Boulognesta, jossa asui Marie Walewska, ja erään sen laatikon kyljessä on seuraava kirjoitus: *Omistanut Napoleon I:lle Ranskan keisarille, hänen uskollisin palvelijansa, Mancion*, ja sen yläpuolella ovat nämä puukon kärjellä kaiverretut sanat: "*Sinulle, Marie.*" Myöhemmin Napoleon antoi tehdä kopion siitä keisarinna Josephinea varten – siten Malmaisonissa ihailtu pöytä olikin vain epätäydellinen kopia siitä, joka nyt kuuluu minun kokoelmiini.

Professori huokasi:

– Jos minä sen olisin tietänyt kauppiaan luona, niin kuinka mielelläni olisin sen silloin luovuttanut teille!

Arsène Lupin sanoi nauraen:

– Ja teillä olisi siitä ollut se suuren suuri etu, että olisitte yksinänne saanut pitää numeron 514 – sarja 23.

– Eikä se olisi saattanut teitä ryöstämään minulta tytärtäni, joka on tästä kaikesta varmaankin aivan kauhistunut.

– Tästäkö kaikesta?

– Tuo ryöstö...

– Mutta, hyvä herra, te erehdytte. Neiti Gerboisia ei ole ryöstetty.

– Minun tytärtäni ei ole muka ryöstetty!

– Ei suinkaan. Jos sanoo ryösti, tarkoittaa se väkivaltaa. Hän on aivan vapaaehtoisesti suostunut panttivangiksi.

– Vapaaehtoisesti! sanoi herra Gerbois aivan ymmällään.

– Ja melkeinpä omasta pyynnöstään! Miten nuori, viisas tyttö, kuten neiti Gerbois on, jolla sitä paitsi on salainen rakkaus rinnassaan, olisi kieltäytynyt hankkimasta itselleen takaisin myötäjaisiään! Minä vannon teille, että oli helppoa saada hänet ymmärtämään, että millään muulla keinolla ei voinut saada teitä taipumaan.

Herra Detinan oli tästä suuresti huvittunut. Hän väitti:

– On aivan mahdotonta otaksua, että neiti Gerbois olisi suostunut teidän ehdotuksiinne.

– Ei minun. Minulla ei ole edes kunnia tuntea häntä. Eräs minun naisystäväni otti tämän asian huolekseen.

– Epäilemättä tuo autossa ollut vaaleatukkainen nainen, keskeytti herra Detinan.

– Juuri niin. Heti kun he tapasivat toisensa ensi kerran lyseon luona oli kaikki sovittu. Sen jälkeen ovat neiti Gerbois ja hänen uusi ystävättärensä matkustelleet, ovat olleet Belgiassa ja Hollannissa, matka on ollut hyvin hauska ja opettavainen nuorelle tytölle. Sitä paitsi hän selittää kyllä kaiken itse...

Eteisen ovikello soi, ensin nopeasti kolme kertaa perätysten, sitten kerran erikseen, ja sitten vielä kerran.

– Se on hän, sanoi Lupin, – oletteko niin hyvä, herra Detinan ja avaatte...

Asianajaja riensi avaamaan.

Kaksi nuorta naista astui sisään. Toinen heittäytyi herra Gerboisin syliin. Toinen lähestyi Lupinia. Hän oli kookas,

kaunisvartaloinen, kalpeakasvoinen, ja hänen säkenöivä vaalea tukkansa oli keskeltä jakauksella ja koottu nutturalle. Hän oli pukeutunut mustiin, ilman muita koruja kuin viisinkertainen agaattikaulanauha, mutta yhtäkaikki hän teki hienon ja ylhäisen vaikutuksen.

Arsène Lupin vaihtoi muutaman sanan hänen kanssaan ja kumarsi sitten neiti Gerboisille:

– Minä pyydän anteeksi, neiti, kaikkia niitä vaivoja, joita olette saanut kärsiä, mutta toivon, ettette ole tuntenut itseänne kovin onnettomaksi.

– Onnettomaksi! Minä olisin ollut hyvinkin onnellinen, ellei isä raukkaani olisi ollut.

– Kaikki on siis hyvin. Syleilkää häntä uudelleen ja käyttäkää tilaisuutta hyväksenne – se on verraton – puhuakseni hänelle serkustanne.

– Serkustani... mitä tämä tietää? Minä en ymmärrä...

– Kyllä te ymmärrätte. Serkustanne Philippestä, tuosta nuoresta miehestä, jonka kirjeitä te niin uskollisesti säilytätte.

Suzanne punastui, joutui aivan hämilleen ja lopulta Lupinin neuvon mukaan heittäytyi uudelleen isänsä kaulaan.

Lupin katseli heltyneenä heitä kumpaakin.

– Kuinka kauniin palkinnon saakaan hyvästä työstä? Liikuttava näky! Onnellinen isä! Onnellinen tytär! Ja kun ajattelen, että, sinä Lupin, olet tämän onnen saanut aikaan! Nämä olennot kerta vielä siunaavat sinua. Sinun nimeäsi mainitaan rakkaudella lapsenlapsille.

Hän meni ikkunaan kohden.

– Onko kunnan Ganimard yhä vielä tuolla? Hän olisi niin mielellään katsomassa tätä liikuttavaa kohtausta! Mutta ei, häntä ei näy enää... ei enää ketään... ei häntä, eikä muita... Perhana! Tilanne taitaa käydä vakavaksi... En hämmästyisi, vaikka he jo olisivat portin luona tai ovenvartijan luona tai aivan portailla!

Herra Gerbois teki liikkeen. Nyt kun hän oli saanut tyttärensä takaisin, näki hän todellisuuden selvästi. Hänen vastustajansa vangitseminen tuottaisi hänelle puoli miljoonaa. Vaistomaisesti hän astui askeleen. Kuin sattumalta seisoj Lupin hänen tiellään.

– Minne aiotte, herra Gerbois? Puolustaako minua heitä vastaan? Te olette aivan liian rakastettava! Älkää vaivautuko! Sitä paitsi, vakuutan teille, että he ovat paljon heikommassa asemassa kuin minä.

Ja hän jatkoi miettiväisenä:

– Mitä he oikeastaan tietävät? Että te olette täällä, ja ehkä myös neiti Gerbois, sillä he ovat varmaankin nähneet hänen saapuvan tuntemattoman naisen seurassa. Mutta minun täällä oloani eivät he voi kuvitellakaan. Miten minä olisin voinut tunkeutua taloon, jonka he ovat tänä aamuna tarkastaneet kellarista ullakolle asti? Ei, luultavaa on, että he odottavat minua siepatakseen minut kiinni... miesparat! Jos he eivät arvaa tuon tuntemattoman naisen olevan minun lähettämäni ja otaksu hänen toimekseen annetun toimittaa vaihtokauppa... Joka tapauksessa he aikovat vangita hänet hänen poistuessaan.

Ovikello soi.

Jyrkällä liikkeellä Lupin vaati herra Gerboisia jäämään paikoilleen ja sanoi kuivalla, käskevällä äänellä:

– Seis, hyvä herra, ajatelkaa tyttärtänne ja olkaa järkevä, muuten...

Mitä teihin tulee, herra Detinan, niin minulla on teidän sananne.

Herra Gerbois jäi kuin naulittuna seisomaan paikoilleen. Asianajaja ei liikahtanutkaan.

Hätäilemättä Lupin otti hattunsa. Siinä oli hiukan tomua, hän pyyhkäisi sen hihallaan pois.

– Hyvä herra Detinan, jos joskus tarvitsette minua... Sydämellisimmät onnitteluni teille, neiti Suzanne, ja tervehdykseni herra Philippelle.

Hän otti taskustaan raskaan, kultakuorisen kellon.

– Herra Gerbois, kello on nyt neljäkymmentäkaksi minuuttia yli kolmen; kello kolme ja neljäkymmentäkuusi annan teille oikeuden poistua tästä huoneesta... Ei minuuttiakaan sitä ennen, eikö niin?

– Mutta he voivat tulla väkivalloin sisään, ehätti herra Detinan sanomaan.

– Tehän unohdatte lain määräykset! Ganimard ei koskaan uskalla loukata Ranskan kansalaisen kotirauhaa. Meillä olisi aikaa pelata korttia. Mutta suokaa anteeksi, te kolme näytätte niin levottomilta, enkä minä tahtoisi käyttää väärin...

Hän laski kellonsa pöydälle, avasi salin oven ja kääntyi vaaleatukkaisen naisen puoleen:

– Oletteko valmis, ystäväni?

Hän antoi tietä naiselle, kumarsi vielä kerran hyvin kunnioittavasti neiti Gerboisille, poistui ja sulki oven jäljestään.

Ja hänen kuultiin eteisessä sanovan kovalla äänellä:

– Hyvää päivää, Ganimard, miten voitte? Viekää minulta terveisiä rouva Ganimardille. Minä tulen jonain päivänä hänen luokseen aamiaiselle. Hyvästi, Ganimard.

Uusi ovikellonsoitto, kova ja kiivas, sitten kuului koputusta ja ääniä portailta.

– Kolme ja neljäkymmentäviisi, sopersi herra Gerbois.

Muutaman sekunnin päästä hän päättäväisesti astui eteiseen. Lupin ja vaaleatukkainen nainen eivät enää olleet siellä.

– Isä! Et saa... odota! huudahti Suzanne.

– Odottaa? Sinä olet hullu! Olisinko hienotunteinen mokomalle veijarille. Ja puoli miljoonaa!

Hän avasi oven.

Ganimard syöksyi sisään.

– Tuo nainen... missä hän on ja Lupin?

– Hän oli täällä. Hän on täällä!

Ganimard huudahti riemusta:

– Me saamme hänet kiinni... talo on saarrettu!

Herra Detinan huomautti:

– Mutta keittiön portaat?

– Keittiön portaat päättyvät pihalle, eikä sieltä pääse pois muuta kuin portin kautta, kymmenen miestä vartioi sitä.

– Mutta hän ei tullut portin kautta. Hän ei siis poistukaan sitä

tietä...

– Mistä sitten? vastasi Ganimard, – läpi ilmanko?

Hän veti erään verhon syrjään. Näkyi pitkä käytävä, joka vei keittiöön. Ganimard riensi juoksujalkaa sitä pitkin ja näki että keittiön portaille vievä ovi oli lukittu. Hän huusi ikkunasta poliisille:

– Eikö ketään?

– Ei ketään.

– Hän on siis huoneistossa! He ovat piiloutuneet johonkin huoneeseen! Heidän on ollut aivan mahdotonta päästä pakoon. Sinä Lupin, olet petkuttanut minua, mutta tällä kertaa minä saan kostaa.

* * * * *

Kello seitsemän illalla poliisipäällikkö Dudouis, joka hämmästykseseen ei ollut saanut mitään tietoja, saapui Clapeyron-kadun varrella olevaan taloon. Hän kyseli taloa vartioivilta salapoliiseilta, sitten meni herra Detinanin luo, joka vei hänet työhuoneeseensa. Täällä hän näki miehen, tai oikeammin kaksi jalkaa, jotka liikkuvat matolla, kehon ollessa syvällä takan sisällä.

– Oh, oh! ähkyi tukahtunut ääni.

Ja etäisempi ääni, joka tuli aivan ylhäältä, vastasi:

– Ohoi, ohoi!

Herra Dudouis huudahti nauraen:

– Mutta, Ganimard, miksi te olette ruvennut nuohoojaksi?

Tarkastaja tuli esiin takasta kasvot mustina, vaatteet tuhkan peitossa, silmät kiiluen raivosta; häntä oli vaikea tunteakaan.

– Minä etsin *häntä*, hän ärähti.

– Ketä?

– Arsène Lupinia... Arsène Lupinia ja hänen ystävätärtään.

– Vai niin! Ja te kuvittelette heidän olevan piilossa piipussa.

Ganimard nousi ja laskien esimiehensä hihalle mustat sormensa sanoi raivosta käheällä äänellä:

– Missä he sitten olisivat? Täytyyhän heidän jossain olla. He ovat samanlaisia olentoja kuin te ja minäkin, lihaa ja verta. Sellaiset eivät haihdu kuin höyry.

– Eivät, mutta he katoavat kumminkin.

– Mitä tietä? Mitä tietä? Talo on saarrettu! Katolla on poliiseja.

– Mutta viereinen talo?

– Se ei ole mitenkään yhteydessä tämän kanssa.

– Toisten kerrosten huoneistot?

– Minä tunnen kaikki vuokralaiset: he eivät ole nähneet ketään, he eivät ole kuulleet kenenkään liikkuvan.

– Oletteko varma siitä, että tunnette heidät kaikki?

– Kaikki. Portinvartija vastaa heistä. Sitä paitsi olen varmuuden vuoksi sijoittanut miehen jokaiseen huoneistoon.

– Meidän täytyy saada hänet kiinni.

– Sitä minäkin sanon, sitä minäkin sanon. Meidän täytyy, ja me sen teemmekin, sillä he molemmat ovat täällä... he eivät voi

olla olematta täällä. Olkaa rauhassa, jollei se onnistu tänä iltana, niin se onnistuu huomenna. Minä voin mennä nukkumaan sen asian takeeksi.

Hän meni nukkumaan todellakin, ja teki samaa seuraavana ja sitä seuraavanakin päivänä. Ja kun kolme päivää ja kolme yötä oli kulunut, niin ei hän ollut löytänyt kiinnisaamatonta Lupinia eikä hänen yhtä kiinnisaamatonta toveriaan, eikä hän ollut keksinyt pienintäkään seikkaa, jonka avulla hän olisi voinut tehdä pienimpiäkään johtopäätöksiä.

Siksi ei hän myöskään muuttanut ensi hetkellä lausumaansa mielipidettä:

– Niin kauan kuin ei löydy mitään jälkeä heidän paostaan, he ovat täällä!

Ehkä hän sielunsa sisimmässä horjui vakaumuksessaan, mutta hän ei tahtonut sitä myöntää. Ei, tuhat kertaa ei, mies ja nainen eivät katoa tuolla tavoin kuin lastensatujen pahat haltijat. Ja rohkeuttaan menettämättä hän jatkoi etsimistään ja nuuskimistaan, ikään kuin toivoen löytävänsä heidät jostain salaisesta piilopaikasta tai sulaneina yhteen talon seinätiilien kanssa.

SININEN TIMANTTI

Maaliskuun 27. päivän iltana Henri Martin-puistokadun varrella olevassa pienessä palatsissa, jonka hän oli saanut periä veljiltään kuusi kuukautta sitten, vanha kenraali paroni d'Hautrec, joka toisen keisarikunnan aikana oli ollut lähettiläänä Berliinissä, nukkui mukavasti nojatuolissa, hänen seuraneitinsä lukiessa hänelle ääneen ja sisar Augusten pöyhiessä hänen vuodettaan ja sytyttäessä yölampun palamaan.

Kello yksitoista nunnan, vastoin tavallisuutta piti sinä iltana mennä nunnakuntansa luostariin valvoakseen yötä luostarin johtajattaren vuoteen ääressä.

– Neiti Antoinette, työni on loppunut, minä lähden, hän ilmoitti seuraneidille.

– Hyvä on, sisar.

– Älkää vain unohtako, että keittäjätär on lomalla ja että te olette palatsissa kahdenkesken palvelijan kanssa.

– Olkaa aivan huoleti herra paronin suhteen, minä nukun viereisessä huoneessa, kuten olemme sopineet, ja minä jätän oven auki.

Nunna poistui. Vähän ajan päästä saapui Charles, palvelija, ottamaan vastaan määräyksiä. Paroni oli herännyt. Hän vastasi itse.

– Aina vain samat määräykset, Charles: tarkastettava onko huoneeseen johtava sähkökellon johto kunnossa, ja

ensimmäisen hälytyksen jälkeen on tultava alas ja juostava lääkärin luo.

– Kenraali on siis yhä vielä levoton.

– Laitani ei ole hyvin, ei lainkaan hyvin. Neiti Antoinette, mihin asti pääsimmekään kirjassa?

– Eikö herra paroni siis menekään levolle?

– En, en, minä menen myöhään levolle, enkä sitä paitsi kaipaa kenenkään apua.

Kaksikymmentäminuuttia myöhemmin nukahti vanhus uudelleen, ja Antoinette poistui varpaillaan huoneesta.

Sillä aikaa Charles sulki huolellisesti kaikki alakerran ikkunaluukut.

Keittiössä hän työnsi puutarhaan vievän oven eteen salvan, ja eteisessä hän varmuuden vuoksi kiinnitti varmuusketjut oven toisesta puoliskosta toiseen. Sitten hän meni pieneen huoneeseensa kolmanteen kerrokseen, laskeutui levolle ja vaipui uneen.

Oli kai kulunut tunti, kun hän yhtäkkiä syöksyi ylös vuoteeltaan: kello soi. Se soi kauan, ehkä seitsemän tai kahdeksan sekuntia ja koko ajan taukoamatta...

Hyvänen aika, ajatteli Charles, havahtuen täydellisesti, paroni on taas saanut jonkin uuden kohtauksen.

Hän pukeutui, laskeutui nopeasti portaita alas, pysähtyi oven eteen ja tapansa mukaan koputti. Ei kuulunut vastausta. Hän astui sisään.

– Kas, täälläpä on pimeää... hän mutisi. – Miksi kaikki valot

on sammutettu?

Ja matalalla äänellä hän sanoi:

– Neiti?

Ei vastausta.

– Oletteko siellä, neiti? Mitä on tapahtunut? Onko herra paroni sairaana?

Sama hiljaisuus vallitsi hänen ympärillään, painostava hiljaisuus, joka alkoi kammottaa häntä. Hän astui kaksi askelta eteen päin, hänen jalkansa osui tuoliin ja koskettaessaan siihen hän huomasi, että se oli kaadettu nurin. Ja pian hänen kätensä tapasivat muitakin esineitä, kaatuneen koruhyllyn ja takansuojuksen. Hän palasi levottomana seinän luo ja etsi hapuillen sähkönappulaa. Hän löysi sen, väänsi sitä.

Keskellä huonetta, pöydän ja lasikaapin välissä makasi hänen herransa, paroni d'Hautrecin ruumis.

– Mitä... onko tämä mahdollista? hän huudahti pelästyneenä.

Hän ei osannut tehdä mitään. Liikkumattomana, silmät selällään hän katseli sekasortoa huoneessa, kaatuneita tuoleja, suurta tuhansiksi sirpaleiksi särkynyttä kristallista kynttilänjalkaa, uunin marmorilaatalle pudonnutta pendyyliä, kaikkea tuota, joka todisti hurjan taistelun riehuneen täällä. Terästikarin kahva välkkyi ruumiin lähellä. Terästä tihkui verta. Patjan reunalla riippui nenäliina, jossa näkyi veritäpliä.

Charles kiljaisi kauhusta: maassa makaava ruumis oikaisi itsensä tehden viimeisen ponnistuksen ja vaipui sitten hervottomaksi. Pari kolme värähdystä ja kaikki oli ohi.

Hän kumartui alas. Kaulassa olevasta pienestä haavasta tihkui verta, joka muodosti matolle mustia täpliä. Kasvoilla pysyi mielettömän kauhun ilme.

– Hänet on surmattu, sopersi palvelija, – hänet on surmattu.

Hän värisi ajatellessaan, että toinenkin murha oli ehkä tapahtunut: nukkuihan seuraneiti viereisessä huoneessa? Oliko paronin murhaaja surmannut ehkä hänetkin?

Hän avasi oven: huoneessa ei ollut ketään. Hän arveli, että Antoinette oli ryöstetty tai ehkä hän oli poistunut ennen murhaa.

Hän palasi paronin huoneeseen ja huomasi silmiensä osuessa kirjoituspöytään, ettei sitä ollut murrettu auki. Muun muassa hän näki avainkimpun ja lompakon vieressä, jotka paroni laski pöydälle joka ilta, kasan kultarahoja. Charles tarttui lompakkoon ja avasi sen lokerot. Yhdessä niistä oli kolmetoista sadan frangin seteliä.

Silloin hän ei voinut vastustaa kiusausta: vaistomaisesti, koneellisesti, ajatusten ottamatta osaa käden liikkeeseen, hän otti nuo kolmetoista seteliä, pisti ne liivinsä taskuun, hoiperteli alas portaita, avasi lukon, irrotti ketjut, sulki oven ja pakeni puutarhan kautta.

* * * * *

Charles oli rehellinen mies. Tuskin hän oli ennättänyt portista ulos, hengittänyt raitista ilmaa sateen viilentäessä hänen kasvojaan, kun hän seisahtui. Hänen tekemänsä teko näyttäytyi

oikeassa valossaan, ja hän tunsu yhtäkkiä kauhua.

Ajuri ajoi ohitse. Hän huusi sen luokseen.

– Ajakaa, hyvä mies kiireimmän kautta poliisikamariin ja tuokaa komisario tänne. Täyttä laukkaa! Täällä on tapahtunut murha.

Ajuri löi hevostaan. Mutta halutessaan palata sisään ei Charles sitä voinutkaan, hän oli itse sulkenut portin, eikä se auennut ulkoapäin.

Toiselta puolen oli tarpeetonta soittaa, sillä palatsissa ei ollut ketään.

Hän käveli pitkin puiston reunaa. Ja vasta tunnin ajan odotettuaan hän saattoi kertoa komisariolle rikoksen yksityisseikat ja antaa hänelle nuo kolmetoista seteliä.

Tällä välin tuotettiin lukkoseppä, jonka onnistui suurella vaivalla avata portti ja eteisen pääovi. Komisario nousi portaita ylös, ja heti, ensi silmäyksen luotuaan, hän sanoi palvelijalle:

– Tehän ilmoititte minulle, että huoneessa vallitsi täydellinen sekasorto.

Hän kääntyi. Charles seiso i kuin naulittuna kiinni kynnykseen, kuin hypnotisoituna: kaikki huonekalut olivat tavallisella paikallaan: koruhylly oli molempien ikkunoiden välissä, tuolit oli nostettu ylös ja kello oli keskellä lieden reunahyllyä. Kynttilänjalan sirpaleet olivat kadonneet.

Hän sopersi aivan ällistyneenä:

– Ruumis... herra paroni...

– Se on totta, huudahti komisario, – missä on murhattu?

Hän lähestyi vuodetta. Hän veti lakanan pois, sen alla makasi kenraali paroni d'Hautrec, entinen Ranskan Berliinin-lähettiläs. Hänen kenraalinvaippansa, joka oli koristettu kunnialegioonan ristillä, verhosi häntä.

Hänen kasvonsa olivat tyynet. Silmät olivat ummessa.

Palvelija sopersi:

– Joku on tullut tänne.

– Mitä tietä?

– En minä tiedä, mutta joku on käynyt täällä poissaollessani...

Katsokaa, tuolla permannolla oli hieno teräksinen tikari. Ja sitä paitsi pöydällä verinen nenäliina. Kaikki se on poissa. Kaikki se on korjattu pois. Kaikki on järjestetty.

– Kuka sen on tehnyt?

– Murhaaja!

– Kaikki ovet olivat tullessamme lukossa.

– Hän oli jäänyt tänne.

– Siinä tapauksessa hän on yhä vieläkin täällä, sillä tehän olette koko ajan kävellyt kadulla.

Palvelija mietti ja sanoi hitaasti:

– Se on totta... se on totta... minä en liikkunut portin luota... mutta...

– Kuulkaahan, kuka oli se henkilö, jonka viimeiseksi näitte paronin seurassa?

– Neiti Antoinette, hänen seuraneitinsä.

– Minne hän on joutunut?

– Minun luullakseni, koska hänen vuoteensa oli aivan

koskematon, on hän varmaankin käyttänyt hyväkseen sisar Augusten poissaoloa ja lähtenyt hänkin ulos. Se ei minua niin kovasti kummastuttaisikaan, hän on kaunis, nuori...

– Mutta miten hän olisi voinut poistua?

– Pääovesta.

– Mutta tehän suljitte sen ja panitte varmuusketjut kiinni!

– Sen tein paljon myöhemmin! Silloin hän oli jo poistunut talosta.

– Ja rikos olisi siis tapahtunut hänen lähdettyään?

– Tietysti.

Etsittiin koko talo, ullakolta kellariin, mutta murhaaja oli paennut. Miten? Mihin aikaan? Häinkö vai hänen kanssarikollisensa oli katsonut viisaimmaksi palata rikospaikalle ja hävittää kaikki, mikä voisi antaa hänet ilmi? Sellaisia kysymyksiä pohti oikeuslaitos.

* * * * *

Kello seitsemän saapui poliisilaitoksen lääkäri, kello kahdeksan poliisipäällikkö. Sitten tuli tasavallan prokuraattorin ja tutkintotuomarin vuoro. Sitä paitsi talossa oli etsiviä, tarkastajia, sanomalehtimiehiä, paroni d'Hautrecin veljenpoika ja muita perheen jäseniä.

Tutkittiin kaikkea, tarkastettiin ruumiin asentoa sen mukaan kuin Charles sen muisti, kuulusteltiin sisar Augustea heti hänen tultuaan. Mitään ei saatu selville. Eniten ihmetteli

sisar Auguste Antoinette Brebatin katoamista. Hän oli kaksitoista päivää aikaisemmin palkannut tuon nuoren tytön erinomaisten todistusten perusteella, eikä hän mitenkään voinut uskoa tämän jättävän huostaansa uskottua sairasta yksinään juoksennellakseen pitkin kaupunkia.

– Jota paitsi, lisäsi tutkinto tuomari, – hän olisi jo palannut kotiin. Me palaamme yhä uudelleen samaan alkukohtaan: minne hän on joutunut?

– Minä uskon, sanoi Charles, – murhaajan ryöstäneen hänet mukaansa.

Tämä olettaus tuntui uskottavalta ja sopi yhteen monien seikkojen kanssa. Poliisipäällikkö lausui:

– Ryöstetty, toden totta, se ei tunnu lainkaan mahdottomalta.

– Se ei ole ainoastaan mahdotonta, sanoi eräs ääni, – mutta se sotii ehdottomasti itse tapausta vastaan, lyhyesti kaikkia varmoja asioita vastaan.

Ääni oli karkea, tylysointuinen, eikä kukaan hämmästynyt tuntiessaan Ganimardin. Hänelle yksin voitiin antaa anteeksi tuollainen epähieno puhetapa.

– Kas, tekö siinä, Ganimard! huudahti herra Dudouis, – minä en nähnyt teitä.

– Minä olen jo kaksi tuntia ollut täällä.

– Te näytätte siis innostuksella seuraavan muutakin kuin Clapeyron-kadun tapausta, joka koskee arpaa, vaaleatukkaista naista ja Arsène Lupinia?

– Hehe! nauroi vanha tarkastaja, – en minä väitä, että Lupinilla

olisi tekemistä tämän asian kanssa... mutta jättäkäämme, siksi kunnes saamme uusia määräyksiä, syrjään tuo arpa-asia ja tutkikaamme, mitä tässä on kysymyksessä.

* * * * *

Ganimard ei kuulunut niiden kaukonäköisten salapoliisien joukkoon, joiden menettelytavat muodostavat vakituisen koulukunnan ja joiden nimet jäävät oikeuslaitoksen aikakirjoihin. Häneltä puuttui neronleimauksia, jotka tekevät Dupinit, Lecoqit ja Sherlock Holmesit kuuluisiksi. Mutta hänellä oli muutamia verrattomia ominaisuuksia, huomiokykyäkin. Hänen ansiotansa oli se, että hän työskenteli aivan riippumatta muista. Ei mikään, jollei ehkä juuri Arsène Lupinin taitavuus, saanut häntä hämilleen tai vaikuttanut häneen häiritsevästi.

Olkoon kuinka tahansa, tänä aamuna hän esiintyi loistavalla tavalla, ja hänen työnsä oli sen laatuinen, että tuomari pani sellaiselle suuren arvon.

– Ensiksi, hän alkoi, – pyydän herra Charlesia tarkoin vastaamaan tähän kysymykseen: olivatko kaikki ne esineet, jotka hän ensi kerralla näki kumossa tai poissa paikoiltaan, toisella kertaa aivan tavallisella paikallaan?

– Olivat.

– Niitä ei siis voinut panna paikoilleen kukaan muu kuin henkilö, joka tarkoin tiesi ja tunsii näiden esineiden paikat.

Tämä huomautus teki syvän vaikutuksen läsnäoleviin.

Ganimard jatkoi:

– Toinen kysymys, herra Charles. Te heräsitte kellonsoittoon.

Kuka teidän luulonne mukaan soitti?

– Tietysti herra paroni.

– Mutta millä hetkellä hän olisi soittanut?

– Taistelun jälkeen... kuolinhetkellään.

– Mahdotonta, sillä te tapasitte hänet virumassa kuolevana maassa yli neljän metrin päässä soittokellosta.

– Silloin soitti hän taistelun aikana.

– Mahdotonta, sillä soitto oli, kuten sanoitte, säännöllinen, keskeytymätön, ja sitä jatkui seitsemän tai kahdeksan sekunnin ajan. Luuletteko, että hänen vastustajansa olisi antanut hänelle aikaa soittaa niin kauan?

– Siis se tapahtui ennen kuin häntä iskettiin.

– Mahdotonta, te olette sanonut että kellonsoiton ja sen hetken välillä, jona tunkeuduite huoneeseen kului korkeintaan kolme minuuttia. Jos paroni olisi soittanut sitä ennen, niin olisi taistelun, murhan, kuoleman ja paon täytynyt tapahtua tuona lyhyenä kolme minuuttia kestävässä aikana. Minä sanon vielä kerran, että se on mahdotonta.

– Mutta, sanoi tutkintotuomari, – joku soitti. Jollei se ollut paroni, kuka se sitten oli?

– Murhaaja.

– Mutta miksi hän oikein soitti?

– Sitä en tiedä. Mutta se seikka, että hän soitti, todistaa meille hänen tienneen, että se johto vei palvelijan huoneeseen. Kuka

muu olisi voinut tietää tämän, ellei joku taloon kuuluva.

Olettamusten piiri tuli yhä ahtaammaksi. Muutamalla nopealla, selvällä, loogisella lauseella Ganimard johti asian oikealle ladulle, ja vanhan tarkastajan ajatus ilmeni aivan selvästi, ja siksi tuntui aivan luonnolliselta tutkintotuomarin lause:

- Siis, lyhyesti, te epäilette Antoinette Bréhatia.
- Minä en häntä epäile, minä syytän.
- Te syytätte häntä kanssarikolliseksi?
- Minä syytän häntä kenraali, paroni d'Hautrecin murhasta.
- Ettehän toki! Millä perusteella?
- Tämän hiustukon nojalla, jonka löysin uhrin oikeasta kädestään, jonne hänen kyntensä olivat sen painaneet.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.